

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku T. L. i B. L. z udziałem A. D. i T. D.
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej T. L. od postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie
z 28 marca 2022 r., I Ca 660/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Krośnie postanowieniem z 22 października 2021 r., dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonej w Szczepańcowej, stanowiącej działkę nr [...], dla której Sąd Rejonowy w Krośnie prowadzi księgę wieczystą nr [...] z nieruchomością położoną w S., składającej się z działki nr [...]1, dla której Sąd Rejonowy w Krośnie prowadzi księgę wieczystą nr [...] wzdłuż istniejącego trwałego ogrodzenia według punktów 15955-16251 - w szczegółowy sposób oznaczony na szkicu stanowiącym integralną część postanowienia, sporządzonym przez geodetę P. P. w opinii z 30 sierpnia 2020 r.

Postanowieniem z 28 marca 2022 r. Sąd Okręgowy w Krośnie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że dokonał rozgraniczenia przedmiotowych nieruchomości wzdłuż istniejącego ogrodzenia i wyznaczonego przez punkty 15955 - 16085 - 16086 - 16247 - 16251 szczegółowo oznaczone i przedstawione na szkicu sporządzonym przez geodetę P.P. z 30 sierpnia 2020 r.,

stanowiącego integralną część postanowienia (pkt I); oddalił apelację uczestników w pozostałej części (pkt II) oraz oddalił apelację wnioskodawców w całości (pkt III).

W skardze kasacyjnej wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne powodujące konieczność jednoznacznego wyjaśnienia, czy na gruncie art. 153 k.c., w ramach dokonywanego przez sąd powszechny rozgraniczenia nieruchomości na podstawie kryterium stanu prawnego, dopuszczalne jest dokonanie rozgraniczenia w taki sposób, że w jego wyniku dochodzi do uszczuplenia powierzchni jednej z działek podlegających rozgraniczeniu i jednoczesnego powiększenia powierzchni drugiej z działek, w sytuacji gdy sądy orzekające nie stwierdzają zasiedzenia części nieruchomości.

W ocenie wnioskodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej

oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie spełniona została któraś z przesłanek przyjęcia sprawy do rozpoznania. Należy podkreślić, że powierzchnia działek nie jest kryterium decydującym o rozgraniczeniu (zob. postanowienie SN z 2 grudnia 2015 r., IV CSK 109/15).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia zapadło w sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej

instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

[SOP]

[as]